

Programul Slujbelor

24 martie: Sâmbătă, Cuv. Zaharia, Sf. Luca
19:00 Vecernie, Acatist

25 martie: Duminica Cuv. Maria Egipteanca
Bunavestire

9:30 Utrenie, Sfânta Liturghie

31 martie: Sâmbăta lui Lazăr,
Cuv. Ipatie, Sf. Inochentie din Alaska

18:00 Pomenirea morților
19:00 Vecernie, Acatist

1 aprilie: Duminica Floriilor
Intrarea Domnului în Ierusalim
Cuv. Maică Maria Egipteanca
9:30 Utrenie, Sfânta Liturghie

Sâmbăta, după slujba Vecerniei,
se fac rugăciuni pentru cei bolnavi.

Postul Paștelui:

Luni – Vineri (post)

Sâmbătă/Duminică
(dezlegare la vin și ulei)

25 martie, 1 aprilie
(dezlegare la pește)

Program de Spovedanie

Sâmbăta
de la 18:00 la 19:00
și după Vecernie

Duminica
de la 9:00 la 10:00
și după Sfânta Liturghie

**HOLY CROSS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**

5150 Leesburg Pike
Alexandria VA 22302

NON PROFIT
ORGANIZATION
US POSTAGE PAID
ANNANDALE, VA
PERMIT NO. 31

Acest buletin se distribuie în Biserică și electronic.
Pentru a-l primi săptămânal acasă vă sugerăm donația minimă de
40\$ pentru anul 2007 (specificați pentru buletinul săptămânal).

Buletin Săptămânal al Bisericii Sfânta Cruce
5150 Leesburg Pike, Alexandria, VA 22302
www.sfantacruce.org - (703) 671-1919
Numărul 7 / 18 martie 2007

Duminica Sfântului**Ioan Scărarul**

Sfântul Chiril, Arhiepiscopul Ierusalimului
Predica de pe munte – Fericirile
Sfânta Liturghie a lui Vasile cel Mare

Sfânta Evanghelie după Matei

(Capitolul 4,25 – 5, 12)

Și mulțimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan. Văzând mulțimile, Iisus S-a suit în munte, și așezându-se, ucenicii Lui au venit la El. Și deschizându-și gura, îi învăța zicând:

Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor. Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia. Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul. Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura. Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui. Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu. Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema. Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor. Fericiți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minșind din pricina Mea. Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri, că așa au prigunit pe prorocii cei dinainte de voi.

Citiți din Sfânta Scriptură

Sfânta Evanghelie după Marcu: Capitolul 9.

Sfânta Evanghelie după Luca: Capitolul 1.

Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel: Capitolele 2 și 9.

Facerea - Întâia Carte a lui Moise: Capitolele 13, 15, 17, 18, și 22.

Isaia: Capitolele 37, 38, 40-42 și 45.

Pildele lui Solomon: Capitolele 14-18.

Despre Fericiri

Sfântul Ioan Gură de Aur

“Fericii cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor”

- Cine sunt “cei săraci cu duhul”? - Cei smeriți și cu inima zdrobită. Aici sufletul și voința liberă sunt numite “duh”. Și pentru că sunt mulți oameni smeriți, dar nu de buna lor voie, ci constrânși de împrejurări, Hristos îi lasă la o parte pe aceștia, că nici nu merită laudă și ferește mai întâi pe cei ce de buna lor voie se smeresc și se micșorează pe ei înșiși.

- Dar atunci de ce n-a spus: “cei smeriți”, ci “cei săraci”? - Deoarece cuvântul “sărac” spune mai mult decât cuvântul “smerit”. Hristos Se gândește aici la cei care se tem și tremură de poruncile lui Dumnezeu; pe aceștia Dumnezeu îi laudă tare prin profetul Isaia, zicând: “Spre cine voi căuta, decât spre cel blând și liniștit, care tremură de cuvintele Mele?”.

Smerenia este de mai multe feluri. Smerenia unuia e cu măsură, a altuia fără de hotar. Pe aceasta din urmă o laudă și fericitul profet David, dându-ne ca pildă, nu smerenia aceea care ne pleacă puțin mintea, ci aceea care ne zdrobește desăvârșit, spunând: “Jertfa lui Dumnezeu: duh umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi”, iar cei trei tineri aduc lui Dumnezeu, în loc de mare jertfă, această smerenie, zicând: “Ci cu suflet zdrobit și cu duh de smerenie să fim primiți”. Această smerenie o ferește Hristos acum!

Cele mai mari rele, care au pângărit toată lumea, au venit din pricina mândriei. Diavolul, înainte de a se mândri, nu era diavol; dar prin mândrie a ajuns diavol. Pavel, voind să arate aceasta, spunea: “Pentru ca nu cumva, îngâmfindu-se, să cadă în osânda diavolului”. Cel dintâi om, fiind ispitit de diavol cu nădejdea că va ajunge Dumnezeu, s-a mândrit; dar și-a frânt gâtul și a ajuns muritor; nădăduind să ajungă Dumnezeu a pierdut și ceea ce era. Dumnezeu l-a ocărât pe Adam și a râs de nesocotința lui, spunând: “Iată Adam a ajuns ca unul din Noi”.

Toți oamenii de mai târziu, care au alunecat spre necredință, au ajuns aici, datorită mândriei, pentru că s-au închipuit egali cu Dumnezeu. Așadar pentru că mândria este unul din cele mai mari păcate, rădăcină și izvor al oricărui păcat, Domnul a dat acestei boli leacul cel potrivit: smerenia; a pus în primul loc această lege a viețuirii creștine, ca o temelie puternică și de nezdruncinat. Odată pusă această temelie, poți clădi pe ea totul; dar fără ea, de-ai atinge cerurile cu viețuirea ta, totul se dărâmă ușor și o sfârșești amarnic.

Și postul și rugăciunea și milostenia și castitatea, într-un cuvânt orice faptă bună fără smerenie dispare și piere.

Membrii Parohiei în anul 2007

Parohia noastră străbate o perioadă înălțătoare. Cu ajutorul Bunului Dumnezeu încercăm să construim o biserică nouă. Știm cu toții că nici un început nu este ușor și eforturile noastre au nevoie de ajutorul dumneavoastră. Pe lângă participarea la Sfânta Liturghie și la alte slujbe și evenimente religioase, este o obligație a fiecăruia dintre noi, ca și creștini, să fim membri ai bisericii la care mergem, devenind mădular viu al lui Hristos. Trebuie să ne implicăm activ în viața parohiei și să ajutăm la buna

LISTA MEMBRI, 2007 (1 ianuarie- 4 martie, 2007)					
Nume	Prenume	Suma	Nume	Prenume	Suma
Adiaconitei	Vasile	150	Godeanu	Oleg	150
Adiaconitei	Gina	150	Godeanu	Petruta	150
Ariasu	Stefan	150	Jiga	Constantin	150
Basiliko	Achilles	65	Lungociu	Nicholas	65
Blindu	Aurel	150	Lungociu	Sylvia	65
Boicu	Cristina	150	Martin	Andre	150
Boicu	Mihai	150	Martin	Elisabeta	65
Bostan	Ana	65	Neagoie	Monica	65
Budi	Angela	65	Oancea	Ana	65
Buzduga	Valentin	150	Oancea	Victor	150
Buzduga	Mariana	150	Oancea	Victoria	150
Buzduga	Alexandru	150	Pop	Mihai	150
Calciu	Andrei	75	Pruteanu	Mihai	65
Calin	Leon	150	Pruteanu	Diana	65
Calin	Loredana	65	Rapolt	Alexandru	150
Chiacu	Machia	65	Rocer	Alexandra	65
Chioariu	Ilie	65	Samata	Dima	150
Chiscop	Valentin	150	Samata	Rodica	65
Chiscop	Elena	150	Santa	Paul	150
Cojoccea	Mihai	150	Sauciuc	Marian	150
Condruț	Mihail	150	Stana	Cornel	150
Condruț	Gabriela	150	Stana	Adriana	50
Cozma	Bogdan	150	Strugaru	Mihaela	65
Craciun	Valentin	150	Tepordei	Valentin	65
Craciun	Gabriela	150	Timis	Vasile	150
DeAngelo	Marinela	125	Tuluceanu	Cristina	65
Fundeneanu	Adrian	150	Tuluceanu	Sterian	150
Ghyka	Elena	150	Zamfirache	Radu	150
Total Membri		56			

gestionare și funcționare a bisericii noastre, care este Casa Domnului și mireasa Domnului nostru Iisus Hristos. Numai cu eforturi unite putem duce la bun sfârșit acest proiect îndrăzneț, acest angajament făcut față de Dumnezeu și față de Părintele Gheorghe Calciu. Fie ca fiecare familie de români creștini ortodocși să răspundă acestei chemări și să reușim să punem cât mai repede temelie Casei Domnului! Donația sugerată pentru membru este de \$150 pentru cei care lucrează și de \$65 pentru pensionari, studenți, persoane fără servicii.

Realizat sub îndrumarea și binecuvântarea Părintelui
Claudiu Luțai de către Comitetul pentru publicațiile parohiei.
Coordonator: Mihai Boicu. (secretar@sfantacrucet.org).
Membri activi: Lucian Blîndu, Luciana Blîndu, Cristina Boicu,
Elena Chiru, Doina Danciu, Elisabeta Martin, Victoria Oancea,
Delia Velculescu și Michaela Yossif.

Serbare pentru mame de Mărtișor

Continuând tradiția ultimilor ani, pe data de 4 Martie, după ce ne-am umplut de dragostea lui Dumnezeu la Sfânta Liturghie, Biserica a fost inundată de lucrarea dragostei copiilor pentru mamele lor, exprimată prin glas de cântec și poezie. În deosebitul montaj liric ce a fost prezentat, au participat (în ordine alfabetică):

Martie 2007 Serbarea Mărtișorului

Raluca Avram, Anica Balută Freitas, Ruxandra Balută Freitas, Teodora Blîndu, Ioana Ciucur, Ștefan Cozma, Edi Dănalăche, Otilia Dănalăche, Tiberiu Fleșariu, Adrian Gavrilă, Irina Gavrilă, Ștefan Gîțman, Emina Hogaș, Iulia Hogaș, Alexandra Lăzărescu Bica, Adrian Mateescu, și Ștefan Oliver Yossif.

Bunul Dumnezeu să le răsplătească strădania pentru realizarea acestor momente de neuitat.

Spectacolul a fost organizat de mai multe mămică coordonate de Dna Luciana Blîndu.

După spectacol a fost oferită o masă de către tați, coordonați de Dn. Mihai Condruț.

Mulțumim tuturor celor care au participat și au contribuit la acest eveniment.

Martie 2006 Serbarea Mărtișorului

Ajunsesese până la culmile virtuții; dar când s-a pogorât de la templu își pierduse toate faptele lui bune, pentru că nu avusese smerenia, mama faptelor bune. Că după cum mândria este izvorul oricărui păcat, tot așa smerenia este începutul oricărei filozofii. De aceea și Hristos cu ea își începe predica, smulgând din sufletul ascultătorilor din rădăcini mândria.

Poate că cineva m-ar întreba:
- Dar pentru ce le spune ucenicilor aceasta, când ei erau cu desăvârșire smeriți? De altfel ucenicii nici n-aveau vreun motiv să se mândrească: erau pescari, oameni săraci, oameni neînsemnați, oameni de rând!

- Da, Hristos n-a adresat aceste cuvinte ucenicilor, ci celor ce erau atunci de față și celor ce aveau să primească mai târziu pe ucenici, pentru ca să nu-i disprețuiască când îi vedeau că nu aveau cu ce să se mândrească. Dar, mai bine spus, Hristos a dat și ucenicilor această învățătură. Dacă nu aveau nevoie atunci de folosul smereniei, aveau să aibă nevoie de smerenie mai târziu, după ce vor fi săvârșit semne și minuni, după ce vor fi fost cinstiți de întreaga lume, după ce vor fi căpătat îndrăznire către Dumnezeu.

Că nici bogăția, nici puterea politică, nici chiar împărăția nu puteau mândri atâta pe cineva, cât faptele săvârșite de ucenici. De altfel, chiar înainte de a fi săvârșit minuni, era cu putință ca ucenicii să se mândrească, să fie cuprinși de o slăbiciune omenească, văzând strânsă în jurul Dascălului lor atâta mulțime de lume. De aceea Domnul le smerește îndată gândul lor.

Hristos nu dă aceste învățături ca sfaturi și porunci, ci ca fericiri, pentru a face plăcut la auz cuvântul Său și pentru a deschide tuturor oamenilor ușa învățaturii Sale. N-a spus: "Cutare și cutare este fericit", ci: "Toți cei ce faceți acestea sunteți fericiți". Deci, fie că ești rob, fie că ești sărac, fie că ești nevoiaș, fie că ești străin, fie că ești om de rând, nimic nu te împiedică să fii fericit, dacă săvârsești această virtute, smerenia.

Începând Hristos, deci, de aici predica Sa, de unde mai cu seamă se cuvenea, trece la o altă poruncă, potrivnică în aparență părerii întregii lumi. Deși toți oamenii socot că trebuie invidiați cei ce sunt neconținut veseli, totuși Hristos, în loc să-i ferească pe aceștia, îi ferește pe cei mârniți, pe cei săraci, pe cei ce plâng, spunând așa:

“Fericiți cei ce plâng”,

cu toate că toți oamenii îi nefericesc pe aceștia. De aceea Hristos, înainte de a da aceste învățături, a făcut minuni, pentru ca să găsească crezământ cuvintele Sale. Și iarăși, în această fericire Hristos n-a vorbit îndeobște de cei care plâng pentru fel de fel de pricini, ci de cei ce plâng pentru păcatele lor. Orice alt plâns este oprit cu strășnicie, cum este plânsul pentru vreunul din bunurile acestei lumi. Aceasta a arătat-o și Pavel zicând: *“întristarea după lucrurile lumii aduce moarte; dar întristarea după Dumnezeu lucrează pocăință spre mântuire, fără părere de rău”*. Aici Hristos ferește pe cei întristați după Dumnezeu; și nu vorbește de cei întristați puțin, ci de cei tare întristați. De aceea nici n-a spus: *“cei ce se întristează”*, ci *“cei ce plâng”*.

Porunca aceasta este, la rândul ei, dascăl de filozofie. Dacă cei care plâng moartea copiilor sau a soției sau a unei rude, nu mai iubesc, în timpul durerii lor, nici banii, nici trupurile, nu se mai dau în vânt după slavă, nu-i mai supără ocările altora, nu mai sunt măcinați de invidie și nu mai sunt asaltați de nici o altă patimă, că jalea și plânsul pun stăpânire desăvârșită pe sufletul lor, apoi mai multă filozofie decât aceasta vor arăta cei ce-și plâng păcatele lor, așa cum trebuie să le plângă.

- Și care le e răsplata?

“Că aceia se vor mângâia”

- Unde se vor mângâia? - Și aici și dincolo! Și pentru că porunca aceasta este împovărătoare și grea, Hristos a făgăduit să dea ceea ce o face mai cu seamă ușoară.

Deci, dacă vrei să te mângâi, plângi! Să nu socotești enigmă cuvintele acestea! De-ar veni asupra-ți volburi de supărări, vei fi deasupra tuturor, dacă Dumnezeu te mângâie. Dumnezeu dă totdeauna cu mult mai multe răsplăți decât dureri. Așa face și aici: ferește pe cei ce plâng, nu după vrednicia plânsului lor, ci după iubirea Sa de oameni. Cei care plâng, își plâng păcatele; iar acestora le e îndestulător că au dobândit iertare și dezvinovățire. Dar pentru că Dumnezeu este iubitor de oameni nu-și mângâiește răsplata numai la izbăvirea de muncile iadului, nici numai la iertarea de păcate, ci, îi ferește pe cei ce-și plâng din inimă păcatele și le dă multă mângâiere. Hristos ne poruncește să plângem nu numai pentru păcatele noastre, ci și pentru păcatele altora. *(Omilia XV, fragment)*

Raportul părintelui Claudiu Luțai la Adunarea Generală Anuală a Parohiei

Am prezentat în numărul precedent un scurt sumar al Adunării Generale a parohiei, care a avut loc în data de 21 ianuarie 2007, pentru a face cunoscut și celor care nu au fost prezenți cele discutate. Începând cu acest număr vă vom prezenta din materialele ce au fost discutate cu această ocazie. Vom începe cu raportul părintelui Claudiu Luțai, care este preot suplinitor la Biserica noastră începând cu data de 24 septembrie.

Iubiți frați creștini, voi încerca în rândurile ce urmează să prezint activitatea mea ca preot suplinitor în sânul Bisericii dumneavoastră.

Duminica de 24 septembrie 2006 va rămâne o dată memorabilă în viața mea dar și pentru această comunitate. În acea duminică aveam să-l văd și să-l cunosc pe părintele Gheorghe Calciu. A fost prima și ultima Sfântă Liturghie pe care aveam să o slujim împreună. Mai adaug că avea să fie și ultima lui Sfântă Liturghie care avea să o săvârșească în această Biserică alături de bunii lui credincioși.

Mi-a fost dat să-l cunosc pe acest martir al neamului, doar în rugăciune, în timpul Sfintei Liturghii de care am pomenit și apoi la spital unde am fost să-l spovedesc și împărtășesc.

Ca preot, primul impuls pe care l-am avut venind aici, a fost o atmosferă duhovnicească de rugăciune și am văzut entuziasmul comunității de a construi o Biserică românească în zona Washington, D.C. Într-o perioadă de patru luni am răspuns chemării și slujirii preoțești cu care am fost investit la Sfânta Taină a Hirotonirii, prin activitatea pastorală și în mod special săvârșirea sfintelor slujbe bisericești și a Sfintei Liturghii.

Obiectivul principal al slujirii mele în această perioadă a fost să cultiv această frumoasă atmosferă de rugăciune pe care am găsit-o, să aduc în jurul Bisericii pe toți cei dornici de mântuire, să împărtășim împreună credința ortodoxă în care am fost botezați și să cultivăm, tot împreună, limba, cultura și tradițiile neamului românesc pe pământ american. (Părintele Claudiu Luțai – 20 ianuarie 2007, New York).

Am încercat să-mi îndeplinesc votul pe care-l făcusem. Dar dispoziția era atunci ca nici un fost deținut politic să nu poată studia Teologia, în același timp nu eram admiși să ne continuăm studiile (eu fusesem student la Medicină) nici în facultățile laice. Și fiecare se orienta către ce putea. Eu am făcut franceza, am ajuns profesor de liceu. Venise general Gheorghiu Dej. Dar eram foarte nefericit, pentru că simțeam că într-un sens, chiar dacă era fără voia mea, înșelam pe Dumnezeu, nu-mi îndeplineam făgăduința pe care o făcusem.

Și am cerut o audiență la patriarhul Iustinian, m-a primit în audiență. I-am spus tot ce se întâmplase cu mine, i-am prezentat așa cum se cerea la toate facultățile, fie laice fie clericale, o autobiografie. Și am pus toată autobiografia mea, așa cum s-a întâmplat. Preafericitul m-a ascultat și mi-a dat înapoi hârtia și mi-a spus „*până când te duci de aici la Institutul Teologic, chestiunea cu pușcăria să fie scoasă*”. Așa că m-am dus la facultate cu îngăduința Episcopului, cu o autobiografie care excludea o perioadă de timp de 16 ani din viața mea fără să dea explicații ce s-a întâmplat. Am fost admis, am studiat timp de 4 ani. Și în luna mai când trebuia să termin facultatea, Securitatea a cercetat dosarele noastre de la facultate, și am fost exmatriculat din Facultatea de Teologie, sub pretextul că nu eram prezent la cursurile de zi. În perioada aceea eram și profesor. Ministerul Învățământului m-a chemat și mi-a cerut să renunț la Teologie dacă vreau să mai rămân profesor. I-am spus că nu pot să renunț la Teologie, nu pot să renunț nici la funcția mea de profesor, pentru că ele nu sunt incompatibile. Fiecare om are dreptul la o credință prin constituție, fiecare om are dreptul la negarea unei credințe. Și așa cum negați dumnezevoastră credința cu dreptul pe care vi l-ați arogat, tot așa și eu pot să afirm credința fără să conturb în nici un fel procesul de învățământ. Și am fost exclus și din școli.

Preafericitul Iustinian nu era aici, era în Belgia, și când s-a întors, eram mai mulți intelectuali care făceam teologia atunci cu frecvență redusă. Când s-a întors din Belgia ne-a chemat pe cei din ultimul an și ne-a spus: singurul lucru pe care pot să-l fac pentru voi este să vă dați licența. Ceilalți în anul trei, anul doi trebuiau să meargă la zi, renunțând la profesia lor. Nu puteai la 30-40 de ani cât aveam noi atunci, să mergi la facultate ca un student oarecare, pentru că aveai o familie, pentru că trebuia să te întreții. Nouă în orice caz ne-a dat dreptul să ne dăm licența în luna iunie și m-a numit profesor de limba franceză. În luna ianuarie am fost preoțit, am terminat facultatea, și am început activitatea mea de profesor la Seminarul Teologic din București (*Fragment transcris din Conferința organizată de ASCOR, Liga Studenților și Revista Scara în 1998*).

Sfântul Ioan Scărarul

Sfântul Ioan Scărarul era originar din Palestina. După mărturiile patristice, a trăit între anii 578-649. Atras de carte, a ajuns la numai 16 ani foarte bun cunoscător al învățaturii creștine dar și al științelor profane. De la 16 ani, însă, pleaca în mănăstire, iar la 20 ani este călugărit în Mănăstirea Sinai. După 19 ani petrecuți sub îndrumarea unui părinte deosebit, Martirie, Ioan petrece alți 21 de ani în pustnicie, la mică distanță de mănăstire, pustiul Tola devenind casa sa. Pentru vasta sa cultură i s-a spus mai întâi «Scolasticul», apoi - pentru viețuirea sa aleasa din Sinai - i-au spus «Sinaitul». A avut de înfruntat

multe ispite, unele venind chiar de la frații săi din mănăstire, care l-au acuzat că vorbește prea mult, pentru a fi lăudat de oameni. Din acest motiv, Sfântul Ioan și-a impus un an de tăcere absolută, revenind la cuvântările sale alese numai după îndelungate stăruințe ale obștii din Sinai și ale altor credincioși creștini care-l cunoșteau. Mai mult, este ales stareț al Mănăstirii Sinai. La cererea bunului său prieten, starețul Ioan de la Mănăstirea Rait, a scris o minunată carte a urcușului duhovnicesc, intitulată „Scara”, fapt pentru care a și fost supranumit „Sfântul Ioan Scărarul”. Prin sfaturi simple, s-a străduit să-i apropie pe oameni de Împărăția cerurilor. Iată, de exemplu, cum răspunde Sfântul Ioan la întrebarea: „Cum putem noi, cei ce viețuim împreună cu soțiile noastre, să petrecem viața călugărească [în sensul de viața de nevoiță - nota noastră]?”

„Toate lucrurile bune pe care le puteți face, faceți-le: nu defăimați pe nimeni, nu furați de la nimeni, nu mințiți față de nimeni, nu vă înălțați față de nimeni, nu vă despărțiți de adunările de la slujbele din biserică, pătimiți împreună cu cei lipsiți, nu pricinuiți nimănui sminteală: de ceea ce este al altuia să nu vă apropiați, îndestulați-vă cu ceea ce vă pregătesc femeile voastre. De veți face așa, nu veți fi departe de Împărăția Cerurilor”.

Pilda vieții Sfântului Ioan, precum și stăruința noastră în rugăciune ne sunt de mare folos în urcușul nostru spre Cer. Amin.

http://www.crestinism-ortodox.ro/html/02/sinaxar/02_03_martie.html

Din mărturisirile Părintelui Calciu

Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa

Slăvit să fie Dumnezeu care ne-a îngăduit să ne întâlnim din nou în această țară și în această sală. Este pentru prima dată când sunt invitat în mod oficial să vorbesc, după ce în clandestinitate am vorbit pe cât mi-a îngăduit Dumnezeu și puterile mele. Și astăzi suntem în libertate de a propovădui cuvântul lui Dumnezeu, de a vă împărtăși experiența noastră duhovnicească și de a încerca să realizăm o pace sufletească în țara noastră atât de zbuciumată, atât de divizată prin neînțelegeri, prin idei noi neacceptate din multe puncte de vedere. Sunt aici de o săptămână în rolul președintelui internațional al Romfestului, formațiune pe care noi o realizăm din doi în doi ani în America, și pentru prima dată ne este îngăduit să o facem în România. Acum doi ani la ultima ediție am încercat să o facem în România, ni s-au făcut toate opozițiile, și Dumnezeu ne-a ajutat acum să ne întâlnim din nou să o realizăm aici în România și sper că toți acești tineri care sunt de față și alții vor participa la ediția noastră din septembrie.

Probabil că ați dori să auziți unele lucruri și despre noi din exil și despre ceea ce s-a întâmplat în perioada în care am fost arestat, am stat în închisoare și apoi am plecat de aici din țară. Văd o serie întreagă de tineri preoți care au fost elevii mei în perioada persecuțiilor și aș vrea să vă împărtășesc câteva lucruri duhovnicești, ziditoare de suflet, a ceea ce s-a întâmplat atunci. Nu doresc să vă fac prezentări ale suferinței, sau ale abuzurilor sau ale injustițiilor care mi s-au făcut mie și tinerilor teologi. Vreau să desprindem din tot ceea ce vă voi prezenta, ceea ce este bun pentru sufletul nostru, ceea ce este bun pentru societatea noastră, ceea ce

ne pune în legătură cu Dumnezeu și cu fratele nostru de lângă noi.

În rugăciunile noastre pe care le facem fie în timpul Liturghiei fie cu alte ocazii, ne rugăm pentru cei ce ne urăsc și pentru cei ce ne iubesc pe noi, întâi pentru cei ce ne urăsc. Asta înseamnă o invitație la iertare. Am iertat și cer să fiu iertat pentru tot ceea ce s-a întâmplat și am făcut rău

cuiva, fie că este în viață fie că nu este în viață. Acțiunea mea de adresare a tineretului a pornit în urma contactului cu tinerii. La început am fost profesor de limba franceză la o școală laică, apoi am fost profesor de limba franceză la Seminarul Teologic, și când am terminat Teologia am fost profesor de Noul Testament și Dogmatică. În contactul cu tinerii laici am constatat în timpul acela o lipsă totală de adeziune spirituală a tinerilor sau de convingere a tinerilor la ceea ce li se preda, la structura societății, la intențiile puterii. Această atitudine negativă totală față de societate dezorienta pe tânăr, refuza ceea ce i se oferea, și nu i se oferea nimic din ceea ce ar fi putut să-l intereseze. Am încercat pe cât îmi stătea în putință atunci să trezesc în tinerii pe care îi educam în școlile laice un sentiment de stabilitate, să le dau un drum prin care prin propriile lor forțe să ajungă la un echilibru spiritual. Sigur că nu se putea vorbi liber atunci despre Dumnezeu și despre credință, dar prin excursiile pe care le organizam cu copiii includeam totdeauna mănăstirile și acolo călugării le vorbeau despre istoria românească, adevărata istorie românească, nu cea care se preda în școli, despre rolul Bisericii în cultura românească, despre ceea ce a însemnat prezența ideii divine în sufletul nostru românesc.

Între timp făceam teologia într-un sens oarecum semi-clandestin, adică în perioada în care eram în închisoare, în perioada cea mai dificilă a vieții de închisoare pentru toți tinerii, Dumnezeu a trimis prin mijlocul nostru pe preoți. Securitatea a arestat prin guvernul comunist preoții, călugării și au venit în mijlocul nostru într-o perioadă de totală disperare pentru noi. Preoții aceștia erau pregătiți pentru suferință prin educația lor, prin pericolul în care au trăit tot timpul, prin refuzul oricărei înclinații, sau plecăciuni în fața regimului comunist. Ei au venit pregătiți pentru suferință, cum noi nu eram. Ei au venit cu harul rugăciunii, cu mângâiere pentru noi, cu spovedanie. Unii aduceau împărtășania cusută în cutele cămășilor și am putut să ne spovedim și să ne împărtășim, să ne purificăm sufletul. Și atunci am înțeles ceea ce știam din slujbele de la biserică, ceea ce știam din educația pe care o primisem (eu am apucat încă educația religioasă în școală) am înțeles ce înseamnă exact cuvintele Mântuitorului: *Voi sunteți sarea pământului, voi sunteți lumina lumii*. Și am înțeles nu așa auditiv, nu așa ca pe un răsunet de o clipă în mintea omului. Și atunci am făcut un vot între mine și Iisus Hristos. Am zis: Doamne dacă mă scapi din închisoarea asta cu viață, eu mă voi preoți. De atunci și până la eliberare am văzut murind zeci și zeci de prieteni, din ce în ce mai mare era golul în jurul nostru, tot mai însingurați. Priveam înainte și puțini mai erau în viață, priveam în spate și toată armata asta nevăzută a celor mai buni din poporul nostru creștea în ceruri. Și Dumnezeu m-a scăpat.